

Η εξόρμηση.

Παρασκευή 18.07.08 και το ρολόι δείχνει 16:30. Η χαρά του εργαζόμενου. Την ευφορία μου ενισχύει το γεγονός ότι έχω βάλει άδεια και την Δευτέρα οπότε έχω μπροστά μου ένα πολλά υποσχόμενο τριήμερο. Τα πράγματα είναι όλα έτοιμα από την προηγούμενη. Pit stop στο σπίτι, φόρτωμα της οικογένειας και βουρ για την αγαπημένη μου πόλη. Ο ξάδερφός, μόνιμος κάτοικος Πάφου και δεινός ψαροντουφεκάς έχει μεριμνήσει για όλα. Το μόνο που μου απομένει είναι η αγγαρεία του ταξιδιού, ελαφρύ φαγητό και ξεκούραση το βράδυ.

Το πρωί του Σαββάτου μας βρίσκει στη γλίστρα του λιμανιού να ετοιμαζόμαστε υπό την ηχητική υπόκρουση των Going Through και συνειδητοποιώ για ακόμα μια φορά ότι ζω για τη διαδικασία.

Η θάλασσα όμως δεν είναι και η ιδανικότερη σήμερα. Η χαμηλή διαύγεια των νερών σε συνάρτηση με το παγωμένο ρεύμα που έχει κατακλύσει όλη την περιοχή δεν μας αφήνουν πολλά περιθώρια να κινηθούμε όπως εμείς θέλουμε. Αντίθετα στα δεδομένα αποφασίζουμε να κινηθούμε σε μια μεσοπέλαγη ξέρα η οποία κατά καιρούς μας δίνει όμορφα ψάρια όλων των ειδών. Γλίστρημα στο νερό και δεν βλέπουμε ούτε τη μύτη μας. Κάνω την καρδιά μου πέτρα αφού και το βάθος είναι σεβαστό και επιχειρώ την πρώτη βουτιά. Ξαφνιάζομαι βλέποντας τη θολούρα να υποχωρεί μετά τα πρώτα 4-5 μέτρα από την επιφάνεια και το σκηνικό πλέον ξεκαθαρίζει. Επιστροφή στην επιφάνεια και ενημέρωση του Στέφανου ο οποίος προσπαθεί κι αυτός να χαλαρώσει. Τα μαντάτα του αλλάζουν τη διάθεση και με ένα σπάσιμο της μέσης βυθίζεται προς το μπλε. Η παρατεταμένη του βουτιά φανερώνει την καλή του φυσική κατάσταση και εμβολιάζω τον εαυτό μου με ελπίδα, τουλάχιστον για ένα – δύο ψάρια καλά.

Μετά από σχεδόν μια ώρα εναλλαγής τεχνικών βουτιών και δεν συμμαζεύεται και αφού το έχουμε «φιλοδαγκώσει» από το κρύο χωρίς να έχουμε δει τίποτα, συλλαμβάνω με την άκρη του ματιού μου μια φευγαλέα κίνηση από 3-4 ψάρια που η όλη τους συμπεριφορά παραπέμπει σε συναγρίδες.

Σειρά του Στέφανου για βουτιά ο οποίος επιβεβαιώνει τα λεγόμενα αλλά προσθέτει ότι τα ψάρια είναι περίπου δύο κιλά και αρκετά δεκτικά αλλά με βάζει σε σκέψη όταν μου αναφέρει ότι έχει αντιληφθεί κάποιες σκιές στο βάθος. Επιχειρώ κι άλλη βουτιά και επιλέγω την απόκρυψη πίσω από μια μεγάλη πέτρα στις παραυφές της ξέρας. Οι συναγριδούλες έχουν έρθει ακριβώς πάνω μου και από το μυαλό μου περνά να τουφεκίσω την μεγαλύτερη και να τελειώσω το κεφάλαιο μεσοπέλαγη εκεί. Η αυτοσυγκράτησή όμως που είναι αρετή, μου φανερώνει το εξής:

Έξι τσιπούρες από 3-5 κιλά είναι τα φαντάσματα που κινούνται στα όρια της ορατότητας και εγώ παλεύω με τους διαφραγματικούς μου για λίγα ακόμα δευτερόλεπτα παραμονής. Η μάχη είναι άνιση και επιλέγω να γυρίσω στην επιφάνεια. Ο ξάδερφος με συνοδεύει από τα μεσόνερα και διερωτάται γιατί δεν έριξα στις συναγρίδες που μου «επιτέθηκαν» να με φάνε.

Αφού του εξηγήω τα καθέκαστα είναι πλέον σειρά του να προσπαθήσει. Σπάσιμο της μέσης, βύθιση και οριζοντίωση με το βυθό. Η καλή του απόκρυψη με γεμίζει σιγουριά για την έκβαση της βουτιάς. Πρόταξη του όπλου και η βολή είναι άψογη. Το ψάρι χτυπιέται στο σχοινί χωρίς όμως να μας προβληματίζει ιδιαίτερα. Οι χαρές και τα πανηγύρια για το όμορφο και συνάμα σπάνιο ψάρι δίνουν και παίρνουν. Η φαινομενικά αφιλόξενη θάλασσα μας χάρισε πάλι στιγμές ευχαρίστησης αλλά και πληρότητας. Το ψάρι έχει μπει ήδη σε πρόγραμμα να φαγωθεί το βράδυ στα κάρβουνα συνοδευόμενο από λευκό κρασάκι στην ταβέρνα του φίλου Αντρέα.

Τα αγόρια θα είναι πανευτυχή για τους άθλους τους και τα κορίτσια πιο όμορφα από ποτέ. Κανείς όμως δεν θα έχει συνειδητοποιήσει ότι η αιτία της μαγείας της νύχτας θα είναι η μεγάλη καλοκαιρινή τσιπούρα. Και όντως είχα δίκαιο..!

Summer is here. Enjoy.

